

Original Research

A comparative analysis of the education systems in Iran and the United States and their respective statutory legal frameworks

Hadi Aban Gah Azgami ^{1*}, Milad Ramezian ², Erfan Yousefi Qale Roudkhani ³, Arian Dolati ⁴

1 Assistant Professor, Department of Theology, Bentolhoda Sadr Campus, Farhangian University, Gilan, Iran

2 Undergraduate Student, Primary Education, Bentolhoda Sadr Campus, Farhangian University, Rasht, Iran

3 Undergraduate Student, Primary Education, Bentolhoda Sadr Campus, Farhangian University, Rasht, Iran

4 Undergraduate Student, Primary Education, Bentolhoda Sadr Campus, Farhangian University, Rasht, Iran

5 Undergraduate Student, Primary Education, Bentolhoda Sadr Campus, Farhangian University, Rasht, Iran

Article ID: ahrar-53727	
Received: December 28 ,2025 Accepted: February 23 , 2026 Available online: March 21 , 2026 Keywords: Education System, The Iranian Education System, Education in the United States of America, Education Structure Main Subjects: Civil Law	Abstract The educational systems of Iran and the United States, despite their structural and cultural differences, both aim to develop capable and competent citizens. However, each faces challenges related to educational equity and quality. The Iranian education system is largely centralized, operating based on unified curricula and nationwide standardized assessments. This approach has made issues such as educational inequality and limited resources more apparent. In contrast, the U.S. education system is decentralized, with each state having the autonomy to determine its own curriculum and standards. This structure, due to reliance on local taxes, has led to significant disparities in educational quality. Assessment methods also differ considerably between the two systems. In Iran, Konkur serve as the primary means of evaluation, placing substantial pressure on students. In contrast, the U.S. system places greater emphasis on skill development and employs a wider variety of assessment methods, which can enhance educational dynamism. Ultimately, despite these differences, both systems share the common goal of preparing future generations and meeting the educational needs of society. Both also face similar challenges regarding educational equity and must strive to reduce inequalities and improve the overall quality of education.

*Corresponding Author: Hadi Aban Gah Azgami

Address: Assistant Professor, Department of Theology, Bentolhoda Sadr Campus, Farhangian University, Gilan, Iran

Email: yasobuhyaghodus12@Yahoo.com

Extended Abstract

1. Introduction

Human rights are a set of values that all human beings are entitled to enjoy, which include respect for individual human personality, the free choice of how to live one's life, equal treatment and opportunities, and access to the means of securing health, knowledge, emotional relationships, wealth, and power. It can be said that the enjoyment of these rights by all individuals is the only common ideal of all mankind, and all human beings, regardless of their differences, are in agreement on the necessity of ensuring and respecting these rights. However, it was only after the end of the Second World War in 1945, and in response to the atrocities that occurred during this war, that the issue of international protection of individual rights was seriously addressed.

2. Theoretical Framework

However, a brief examination of the human rights situation in the contemporary world and a passing review of the vast number of human rights violations occurring daily in every corner of the globe demonstrate that we are still far from realizing the global ideal of human rights. One of the most significant factors constantly cited for this failure is the lack of sufficient and effective international enforcement mechanisms. Although most human rights treaties attempt to provide mechanisms to monitor compliance with the obligations stipulated in each case, these mechanisms are, in any event, case-specific and limited; thus, the necessity for a general enforcement mechanism that covers all aspects is felt. Based on these explanations, this research intends to briefly address the issue of state responsibility in the context of human rights violations and to answer the question: what kind of responsibility do states face in the event of human rights violations?

3. Methodology

The present study, conducted using the library research method, compares these two systems and demonstrates that both face similar challenges regarding educational equity; consequently, they must strive to address these inequalities and enhance the quality of education.

4. Results & Discussion

The educational systems of Iran and the United States, despite the shared goal of cultivating capable citizens, have different structures due to cultural, economic, and political differences. Their most significant difference lies in the level of centralization of educational decision-making; as the Iranian educational system is centralized and based on nationwide curricula and assessments, while American education is decentralized, and states play the primary role in determining content, funding, and standards.

5. Conclusions & Suggestions

The difference in funding methods also affects the quality of education; in Iran, resource limitations, and in the United States, reliance on local taxes have led to educational inequality. Furthermore, Iran follows a unified and exam-oriented educational framework, particularly the Konkur, whereas the United States, with a diversity of schools and assessment methods, places greater emphasis on skill acquisition and the practical application of education. In summary, both systems, despite their strengths, face challenges regarding educational justice and quality.

واکاوی آموزش و پرورش ایران و آمریکا و حقوق موضوعه ی آن

هادی آبانگاه ازگمی^{۱*}، حمیده فریور ویشکایی^۲، زینب کشاورز شیرکدهی^۳، کوثر قبادی ازبری^۴، فاطمه غلامی^۵

- ۱ استاد یار گروه الهیات، پردیس بنت الهدی صدر فرهنگیان، گیلان، ایران
- ۲ دانشجوی کارشناسی آموزش ابتدایی، واحد پردیس بنت الهدی صدر، دانشگاه فرهنگیان، رشت، ایران
- ۳ دانشجوی کارشناسی آموزش ابتدایی، واحد پردیس بنت الهدی صدر، دانشگاه فرهنگیان، رشت، ایران
- ۴ دانشجوی کارشناسی آموزش ابتدایی، واحد پردیس بنت الهدی صدر، دانشگاه فرهنگیان، رشت، ایران
- ۵ دانشجوی کارشناسی آموزش ابتدایی، واحد پردیس بنت الهدی صدر، دانشگاه فرهنگیان، رشت، ایران

کد مقاله : ahrar-53727	
تاریخ دریافت: ۱۴۰۴ دی ۷	چکیده نظام‌های آموزشی ایران و آمریکا با وجود تفاوت‌های ساختاری و فرهنگی، هر یک به دنبال پرورش شهروندان توانمند هستند، اما چالش‌هایی در زمینه عدالت و کیفیت آموزشی با آن‌ها همراه است. نظام آموزشی ایران به‌طور عمده متمرکز است و بر اساس برنامه‌های درسی واحد و ارزشیابی سراسری فعالیت می‌کند. این رویکرد، به ویژه در ایجاد نابرابری‌های آموزشی و محدودیت منابع مشهود است. در مقابل، نظام آموزشی آمریکا، غیرمتمرکز بوده و هر ایالت در تعیین محتوا و استانداردها آزادی عمل دارد. این فرآیند به واسطه وابستگی به مالیات‌های محلی باعث بروز تفاوت‌های چشمگیری در کیفیت آموزشی شده است. شیوه‌های سنجش نیز در هر دو نظام بسیار متفاوت است. در ایران، آزمون‌ها به ویژه کنکور، محور اصلی سنجش بوده و دانش‌آموزان تحت فشار زیادی برای قبولی در این آزمون‌ها قرار دارند. در مقابل، نظام آموزشی آمریکا بر مهارت‌آموزی و تنوع در روش‌های سنجش تأکید بیشتری دارد، که می‌تواند به ارتقاء پویایی آموزشی کمک کند. در نهایت، علیرغم این تفاوت‌ها، هدف هر دو نظام، پرورش نسل‌های آینده و تأمین نیازهای آموزشی جامعه است. هر دو نظام به نوعی با چالش‌های مشابهی در زمینه عدالت آموزشی مواجه هستند و باید در تلاش برای برطرف کردن این نابرابری‌ها و ارتقاء کیفیت آموزشی حرکت کنند.
تاریخ پذیرش: ۴ اسفند ۱۴۰۴	
تاریخ انتشار: ۱ فروردین ۱۴۰۵	
کلیدواژه‌ها: نظام آموزش و پرورش، آموزش و پرورش ایران، آموزش و پرورش ایالات متحده آمریکا، ساختار آموزشی	
محورهای موضوعی: حقوق مدنی	

نویسنده مسئول: هادی آبانگاه ازگمی

آدرس: استاد یار گروه الهیات، پردیس بنت الهدی صدر فرهنگیان، گیلان، ایران

ایمیل: yasobuhvaghodus12@Yahoo.com

۱-مقدمه

آموزش و پرورش به عنوان یکی از بنیادی ترین نهادهای اجتماعی، نقش تعیین کننده ای در شکل گیری سرمایه انسانی، توسعه فرهنگی و پیشرفت اقتصادی هر کشور دارد. ساختار، اهداف، محتوا و شیوه اداره نظام های آموزشی بازتابی از ارزش ها، فرهنگ، سیاست ها و شرایط تاریخی هر جامعه است. از این رو بررسی نظام های آموزشی می تواند زمینه شناخت نقاط قوت، ضعف، چالش ها و فرصت های اصلاح و تحول را فراهم آورد. در متن، نظام آموزش و پرورش ایران با نظام آموزش و پرورش ایالات متحده آمریکا مقایسه شده است. ایران دارای ساختاری متمرکز است که در آن برنامه های درسی، محتوای آموزشی و سیاست های کلان از سوی دولت تعیین می شود؛ در مقابل، آمریکا دارای ساختاری غیرمتمرکز است و ایالت ها و حتی مناطق آموزشی اختیار گسترده ای در اداره مدارس دارند. هدف مقاله، واکاوی ساختار آموزشی آمریکا و بررسی امتیازات حقوقی آن، همراه با تحلیل تطبیقی وضعیت آموزش و پرورش ایران و ارائه راهکارهایی برای ارتقای کیفیت و عدالت آموزشی است.

۲-پیشینه مدرسه در ایران

آموزش نوین در ایران از اواخر دوره قاجار و پس از آشنایی با پیشرفت های غرب آغاز شد. شکست های نظامی ایران و آگاهی از عقب ماندگی علمی، ضرورت ایجاد نهادهای آموزشی جدید را آشکار کرد. نخستین گام مهم، تأسیس دارالفنون به ابتکار امیرکبیر بود که آموزش علوم جدید را وارد ایران کرد. (آقازاده و آرمند : ۱۳۹۸ ، ۱۱۸)

پس از آن تلاش های افرادی مانند میرزا حسن رشديه در گسترش مدارس جدید و پایه گذاری آموزش ابتدایی نوین نقش مهمی داشت. با وجود مخالفت های سنت گرایان، روند گسترش مدارس ادامه یافت .

«روزی از پدر شاد روانم شنیدم که می فرمود خدمت بزرگ من تأسیس مدرسه در ایران نیست و اگر من این کار را نمی کردم دیر یا زود دیگری این کار را می کرد. خدمت ذی قیمت من ایجاد الفبای صوتی است که راه آموزش را سهل و آسان کرده است و نوآموزان بی گناه را از آن کوره راه ها و عذاب ها خلاص کرده است و با این اصول است که کودکان ترین اطفال در ۶۰ روز نوشتن و خواندن را می آموزند.» (شمس الدین رشديه : ۱۳۹۳ ، ۴۰)

با تصویب قانون اساسی مشروطه، دولت مسئولیت رسمی گسترش آموزش را بر عهده گرفت و آموزش به تدریج حالت سازمان یافته تری پیدا کرد. در دوره پهلوی، آموزش عمومی گسترش یافت و ساختار آموزشی متمرکز شد. هرچند کمبود امکانات و نابرابری های منطقه ای همچنان وجود داشت، اما آموزش نوین تثبیت شد.

پس از انقلاب اسلامی، اهداف آموزشی با تأکید بر ارزش های اسلامی بازتعریف شد. اسنادی مانند سند تحول بنیادین تدوین شدند، اما ساختار متمرکز نظام آموزشی تا حد زیادی حفظ شد و همچنان چالش هایی مانند تمرکزگرایی، فاصله مدرسه با نیازهای جامعه و محدود بودن اختیارات مدارس مطرح است.

۳- نظام آموزش و پرورش ایران

نظام آموزش و پرورش ایران حاصل تحولات تاریخی از دوره قاجار تاکنون است. آموزش رسمی با دوره پیش‌دبستانی آغاز می‌شود که گرچه اجباری نیست، اما نقش مهمی در آماده‌سازی کودکان دارد. دوره ابتدایی پایه‌های سواد، مهارت‌های اساسی، تربیت اجتماعی و شکل‌گیری شخصیت دانش‌آموزان را شکل می‌دهد. این دوره مهم‌ترین مرحله آموزش عمومی است. پس از آن، دانش‌آموزان وارد دوره متوسطه اول می‌شوند که مرحله هدایت تحصیلی و شناسایی استعدادهاست. در متوسطه دوم، دانش‌آموزان به شاخه‌های نظری، فنی و حرفه‌ای و کاردانش هدایت می‌شوند. با این حال، ارزش اجتماعی شاخه نظری و تمرکز شدید بر کنکور موجب شده تعادل مطلوب میان شاخه‌ها برقرار نشود. کنکور به‌عنوان مهم‌ترین مسیر ورود به دانشگاه تأثیر عمیقی بر ساختار آموزشی گذاشته و موجب تقویت آموزش نظری و آزمون‌محور شده است. با وجود تلاش‌هایی مانند افزایش سهم سوابق تحصیلی در پذیرش دانشگاه‌ها، همچنان رقابت کنکور نقش تعیین‌کننده دارد. در مجموع، چالش‌هایی مانند نابرابری آموزشی، کمبود امکانات، تمرکزگرایی، فاصله آموزش با مهارت‌های زندگی و نیازهای بازار کار از مسائل اساسی نظام آموزشی ایران به شمار می‌روند.

۴- انواع مدارس در ایران

نظام آموزشی ایران شامل مجموعه‌ای گسترده و متنوع از مدارس است که هرکدام با ساختار، اهداف و شیوه‌های آموزشی متفاوت فعالیت می‌کنند. برخی از مهم‌ترین انواع مدارس در ایران عبارت‌اند از:

مدارس دولتی

رایگان هستند و بودجه آن‌ها توسط دولت تأمین می‌شود. پذیرش بر اساس محدوده جغرافیایی انجام می‌شود و هدف اصلی آن‌ها فراهم کردن فرصت برابر آموزشی است.

مدارس غیردولتی (غیرانتفاعی)

با دریافت شهریه فعالیت می‌کنند و معمولاً از امکانات آموزشی گسترده‌تر، کلاس‌های کم‌جمعیت‌تر و برنامه‌های فوق‌برنامه برخوردارند. شرایط ثبت‌نام شامل معدل مناسب و پرداخت شهریه است.

مدارس نمونه دولتی

شهریه‌ای کمتر از غیردولتی دارند و پذیرش در آن‌ها (به‌ویژه در متوسطه دوم) از طریق آزمون ورودی انجام می‌شود. از نظر سطح علمی و امکانات، بین مدارس دولتی و غیردولتی قرار می‌گیرند.

مدارس تیزهوشان یا سمپاد

ویژه دانش‌آموزان با استعداد تحصیلی بالا هستند و پذیرش از طریق آزمون ورودی انجام می‌شود. برنامه‌های آموزشی عمیق‌تر و مکمل دارند و تمرکز بر پرورش استعدادهای علمی است.

مدارس شاهد

با اولویت فرزندان شهدا و ایثارگران فعالیت می‌کنند و پذیرش بر اساس امتیازبندی علمی و عمومی انجام می‌شود.

مدارس هیئت امنایی

مدیریت آن‌ها با مشارکت اولیا و کادر مدرسه انجام می‌شود و در برخی فعالیت‌ها استقلال بیشتری دارند.

مدارس استثنایی

ویژه دانش‌آموزان دارای نیازهای خاص آموزشی هستند و با برنامه‌های فردمحور و خدمات تخصصی فعالیت می‌کنند.

تهیه محتوا و کتب درسی در ایران

تدوین کتاب‌های درسی در ایران از دوره قاجار و با تأسیس دارالفنون آغاز شد. در آن زمان، با ترجمه و تألیف کتاب‌های علمی جدید، پایه‌های آموزش مدرن شکل گرفت. با تشکیل وزارت معارف، مسئولیت رسمی تألیف و نظارت بر کتاب‌های درسی بر عهده دولت قرار گرفت. در دهه ۴۰ شمسی، سازمان کتاب‌های درسی تأسیس شد و روند تدوین محتوا شکل منسجم‌تری پیدا کرد. در سال ۱۳۵۵، سازمان پژوهش و برنامه‌ریزی آموزشی ایجاد شد که پس از انقلاب نیز مسئول تدوین برنامه‌های درسی و کتاب‌ها باقی ماند. پس از انقلاب اسلامی، تغییراتی در اهداف، محتوا و رویکرد آموزشی ایجاد شد. در سال‌های اخیر، با اجرای طرح تحول بنیادین و تغییر ساختار به نظام ۶-۳-۳، کتاب‌های درسی بازنگری و بازطراحی شدند تا با نیازهای جامعه، ویژگی‌های دانش‌آموزان و اهداف جدید آموزشی هماهنگ شوند. با وجود این اصلاحات، همچنان مسائلی مانند تمرکزگرایی در تدوین محتوا، فاصله آموزش با مهارت‌های عملی و تأثیر کنکور بر جهت‌گیری کتاب‌های درسی از چالش‌های مهم این حوزه محسوب می‌شود.

۵- پیشینه مدرسه و آموزش در ایالات متحده

آموزش در ایالات متحده از مدارس محلی کوچک آغاز شد و با افزایش جمعیت، دولت‌های ایالتی و فدرال نقش بیشتری در مدیریت آن پیدا کردند. در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم، آموزش اجباری و سوادآموزی عمومی به شکل‌گیری مدارس منظم و یکسان کمک کرد. تأسیس وزارت آموزش ایالات متحده در سال ۱۹۷۹ به دولت فدرال اجازه داد تا سیاست‌گذاری، تأمین مالی و حمایت از مدارس را بر عهده بگیرد. امروز، مدارس آمریکا به کیفیت آموزش، مشارکت خانواده‌ها و آماده‌سازی دانش‌آموزان برای زندگی مدرن توجه دارند و نشان‌دهنده تحولی از مدارس محلی به نظام آموزشی ملی و استاندارد شده هستند.

۶- نظام آموزش و پرورش ایالات متحده آمریکا

سیستم آموزش آمریکا غیرمتمرکز و انعطاف‌پذیر است و هر ایالت می‌تواند جزئیات خاص خود را داشته باشد، اما به طور کلی به چند دوره اصلی تقسیم می‌شود:

ساختار آموزشی آموزش ابتدایی: این مقطع ۶ تا ۸ سال به طول می‌انجامد و شامل رده‌های سنی ۶ تا ۱۴ سال است. هدف اصلی این دوره، کسب مهارت‌های دانشی و رشد فردی دانش‌آموزان است و این دوره اجباری و رایگان می‌باشد.

ساختار آموزشی آموزش متوسطه: فارغ‌التحصیلی معمولاً در سن ۱۶ سالگی اتفاق می‌افتد. این مقطع شامل کلاس‌های ۷ تا ۱۲ است و مدرک

فارغ التحصیلی، دیپلم تحصیلات دبیرستانی نامیده می‌شود. شرایط و برنامه‌های آموزشی برای اخذ دیپلم ممکن است در هر ایالت متفاوت باشد. (آرمند: ۱۳۹۳، ۲۸)

قوانین ایالتی: پیش دبستانی در آمریکا اجباری نیست و هیچ قانون فدرالی برای الزام کودکان به رفتن به پیش دبستانی وجود ندارد. قوانین ایالتی درباره پیش دبستانی معمولاً اختیاری است و تنها برخی ایالت‌ها مانند اوکلاهما، ویسکانسین و جورجیا برنامه‌های عمومی گسترده‌ای دارند. در مقابل، مهدکودک در بسیاری از ایالت‌ها اجباری یا تقریباً اجباری است، در حالی که حضور در پیش دبستانی همچنان به انتخاب والدین بستگی دارد.

۷- تحلیل ساختاری عدم تفکیک رشته ای در دبیرستان های آمریکا

در نظام آموزشی دبیرستان های آمریکا، برخلاف کشورهایی مانند ایران، دانش آموزان رشته های تفکیک شده ای مانند علوم تجربی یا ریاضی فیزیک انتخاب نمی کنند. همه دانش آموزان پس از پایان دوره دبیرستان یک مدرک واحد دریافت می کنند و تفکیک رشته ای به صورت رسمی وجود ندارد. دانش آموزان باید درس های اجباری نظیر زبان انگلیسی، ریاضیات، علوم و مطالعات اجتماعی را بگذرانند و در کنار آن می توانند درس های انتخابی را بر اساس علاقه خود انتخاب کنند. این ساختار به هر دانش آموز این امکان را می دهد که با ترکیب درس ها، مسیر تحصیلی خود را شکل دهد.

۸- آموزش عالی (کالج ها و دانشگاه ها):

ورود به دانشگاه: داشتن دیپلم متوسطه و نتایج امتحانات عمومی الزامی است. دوره فوق دیپلم: دو سال تحصیل پس از دیپلم دبیرستان در کالج های دوساله. دوره لیسانس: چهار سال تحصیل تمام وقت پس از دیپلم. دوره فوق لیسانس: معمولاً دو سال تحصیل، نیازمند مدرک لیسانس، شرط معدل و معرفی نامه. دوره دکتری: نیازمند مدرک فوق لیسانس، شامل گذراندن دروس تخصصی، امتحان جامع و دفاع از رساله. میانگین طول این دوره حدود چهار سال است.

۹- تفاوت های مهم بین ایالت های آمریکا در نظام آموزشی

- نظام آموزشی آمریکا به دلیل غیرمتمرکز بودن، تفاوت های قابل توجهی بین ایالت ها دارد. این تفاوت ها در حوزه های مختلفی مانند:
۱. بودجه آموزشی: ایالت هایی مانند ماساچوست و نیوجرسی بودجه بالایی دارند، در حالی که ایالت هایی مانند می سی سی پی و اوکلاهما با کمبود بودجه مواجه اند.
 ۲. استانداردهای آموزشی: محتوای درسی و استانداردها از ایالتی به ایالت دیگر متفاوت است؛ تگزاس و فلوریدا به کتاب های محافظه کارانه تر معروف اند، در حالی که کالیفرنیا رویکرد علمی تری دارد.
 ۳. قوانین فارغ التحصیلی: هر ایالت شرایط خاص خود را برای فارغ التحصیلی دارد، مانند الزامات آزمون و تعداد واحدهای درسی.
 ۴. تقویم و ساعات مدرسه: ساعات شروع و پایان مدرسه و تعداد روزهای تحصیلی در ایالت ها متفاوت است.

۵. حمایت از دانش‌آموزان مهاجر: ایالت‌هایی مانند کالیفرنیا و نیویورک خدمات قوی‌تری برای دانش‌آموزان غیرانگلیسی‌زبان ارائه می‌دهند، در حالی که ایالت‌های دیگر مانند آلاباما کمتر حمایت می‌کنند.
۶. آزادی انتخاب مدرسه: برخی ایالت‌ها آزادی بیشتری برای انتخاب مدرسه دارند، در حالی که دیگران محدودیت‌هایی اعمال می‌کنند.
۷. کیفیت و حقوق معلمان: حقوق معلمان و استانداردهای استخدام در ایالت‌ها متفاوت است؛ نیویورک و کالیفرنیا حقوق بالایی دارند، اما ایالت‌های دیگر پایین‌تر هستند.
۸. مشارکت والدین و جامعه: ایالت‌هایی با مشارکت اجتماعی بالا معمولاً عملکرد آموزشی بهتری دارند، در حالی که مناطقی با چالش‌های اقتصادی-اجتماعی کمتر مشارکت می‌کنند.

۱۰- تدریس و نظام آموزش و پرورش در ایالت نیویورک و کالیفرنیا

سیستم آموزشی ایالت نیویورک ترکیبی از مدیریت ایالتی و محلی است. در این سیستم، استانداردها و قوانین کلی توسط ایالت تعیین می‌شود، اما ناحیه‌های آموزشی مسئول اجرای آن‌ها هستند. در شهر نیویورک، مدارس زیر نظر NYC Department of Education اداره می‌شوند. تحصیل شامل سه مقطع ابتدایی، راهنمایی و دبیرستان است و روش تدریس بیشتر دانش‌آموزمحور و مبتنی بر پروژه و کار گروهی است. استانداردهای آموزشی مشخص می‌کنند که هر دانش‌آموز چه مهارت‌هایی باید کسب کند و برای دریافت دیپلم، قبولی در امتحانات Regents الزامی است. به علاوه، برنامه‌های آموزش زبان انگلیسی (ESL) و دوره‌های AP نیز به دلیل تنوع فرهنگی ارائه می‌شود. (۲۰۲۴، New York State Education Department)

نظام آموزش و پرورش در ایالت کالیفرنیا تحت نظارت California Department of Education و به صورت غیرمتمرکز اجرا می‌شود. هر ناحیه آموزشی بر اساس نیازهای محلی تصمیم‌گیری می‌کند. کلاس‌ها بر یادگیری فعال، تفکر انتقادی، خلاقیت و همکاری تأکید دارند و دانش‌آموزان دارای نیازهای ویژه در کلاس‌های عادی تحصیل می‌کنند. همچنین، کالیفرنیا مدل مدارس جامعه‌محور را توسعه داده که علاوه بر آموزش، خدمات حمایتی مانند مشاوره و آموزش زبان ارائه می‌دهد. به دلیل تنوع فرهنگی، آموزش زبان انگلیسی برای زبان‌آموزان اهمیت زیادی دارد.

۱۱- انواع مدارس در آمریکا

نظام آموزشی ایالات متحده ساختاری غیرمتمرکز دارد و ایالت‌ها نقش اصلی را در مدیریت آموزش ایفا می‌کنند؛ به همین دلیل خانواده‌ها با گزینه‌های متنوعی روبه‌رو هستند.

مدارس دولتی: بیش از ۸۰٪ دانش‌آموزان در مدارس دولتی تحصیل می‌کنند. این مدارس رایگان بوده و بودجه‌ی آن‌ها از منابع محلی، ایالتی و فدرال تأمین می‌شود. پذیرش معمولاً بر اساس محل سکونت است و مدارس موظف به اجرای استانداردهای آموزشی ایالتی هستند. آن‌ها خدمات گسترده‌ای مانند برنامه‌های ورزشی، هنری و دوره‌های ESL ارائه می‌دهند و در سه مقطع ابتدایی، میانی و دبیرستان فعالیت می‌کنند.

مدارس چارتر: مدارس چارتر دولتی و رایگان‌اند اما استقلال مدیریتی و آموزشی بیشتری دارند. اغلب با تمرکز بر حوزه‌های خاص مانند STEM

یا هنر فعالیت می کنند و پذیرش آن ها معمولاً از طریق قرعه کشی انجام می شود.

مدارس مگنت : نوعی مدرسه ی دولتی تخصصی هستند که دانش آموزان را از سراسر شهر جذب می کنند، نه فقط یک منطقه ی جغرافیایی خاص. تمرکز آن ها بر رشته هایی مانند علوم، هنر، زبان های خارجی یا پزشکی است و پذیرش می تواند رقابتی باشد.

مدارس خصوصی: این مدارس شهریه محور بوده و از بودجه ی دولتی استفاده نمی کنند. آزادی بیشتری در برنامه ی درسی دارند، کلاس های کوچک تر ارائه می دهند و پذیرش آن ها معمولاً از طریق آزمون یا مصاحبه است. شامل مدارس مذهبی، مستقل، مونته سوری، والدورف و مدارس شبانه روزی می شوند.

مدارس شبانه روزی: زیرمجموعه ای از مدارس خصوصی اند که دانش آموزان در آن ها زندگی و تحصیل را هم زمان تجربه می کنند. معمولاً استاندارد علمی بالا و پذیرش رقابتی دارند.

آموزش خانگی: در این روش، آموزش در خانه و زیر نظر والدین انجام می شود. برنامه ی درسی انعطاف پذیر است اما قوانین آن بسته به ایالت متفاوت است.

مدارس آنلاین: این مدارس می توانند دولتی یا خصوصی باشند و آموزش را به صورت کامل آنلاین ارائه می دهند. برای دانش آموزان با شرایط خاص یا خانواده های پرتحرک گزینه ای مناسب محسوب می شوند.

در کنار مدارس عمومی و خصوصی رایج، برخی مدارس در آمریکا با اهداف تخصصی فعالیت می کنند:

مدارس ویژه: برای دانش آموزان دارای نیازهای خاص یا ناتوانی های آموزشی طراحی شده اند. این مدارس با کلاس های کم جمعیت و ارائه خدمات تخصصی مانند کاردرمانی، گفتاردرمانی و برنامه های آموزشی فردی، تحت چارچوب قوانین فدرال از دانش آموزان دارای اختلالاتی مانند اوتیسم، ADHD شدید، ناتوانی های یادگیری یا مشکلات جسمی حمایت می کنند.

مدارس فنی-حرفه ای : بر آموزش مهارت های عملی و آمادگی برای ورود مستقیم به بازار کار تمرکز دارند و رشته هایی مانند مکانیک، برق، آشپزی، فناوری و طراحی گرافیک را ارائه می دهند. این مراکز ممکن است بخشی از دبیرستان های عادی یا به صورت مستقل فعالیت کنند.

مدارس نظامی: مدارس نظامی، معمولاً خصوصی، محیطی منظم و انضباطی ایجاد می کنند و بر رهبری و مسئولیت پذیری تأکید دارند. این مدارس برای دانش آموزانی که به مسیرهای نظامی علاقه مندند مناسب اند.

۱۲- تفکیک جنسیتی در آمریکا

در آمریکا تفکیک جنسیتی رسمی در مدارس عمومی وجود ندارد. تقریباً تمام مدارس دولتی مختلط هستند و دختران و پسران در کلاس ها با هم درس می خوانند. تنها در برخی فعالیت های ورزشی تفکیک جنسیتی به دلایل قانونی انجام می شود. مدارس دولتی موظف به رعایت برابری جنسیتی اند. در مدارس خصوصی، مخصوصاً مذهبی و سنتی، امکان جداسازی دختران و پسران وجود دارد؛ این مدارس چون خصوصی هستند از قوانین فدرال منع نمی شوند، هرچند شمارشان بسیار کمتر از مدارس دولتی است. دانشگاه های آمریکا اغلب مختلط اند، اما برخی کالج ها و مدارس شبانه روزی هنوز تک جنسیتی هستند.

۱۳- نحوه ی تهیه کتاب درسی در مدارس آمریکا

در مدارس دولتی، کتاب‌ها توسط مدرسه یا ناحیه آموزشی خریداری و به صورت امانت در اختیار دانش‌آموزان قرار می‌گیرد و پس از پایان سال تحصیلی بازگردانده می‌شود. کتاب‌ها چند سال استفاده می‌شوند و فقط در صورت تغییر برنامه درسی یا چاپ نسخه جدید جایگزین می‌گردند. اگر دانش‌آموز کتاب را گم کند یا آسیب بزند باید خسارت بپردازد. منابع آموزشی دیجیتال هم در دسترس است و بسیاری کلاس‌ها بدون کتاب ثابت و با جزوه‌های چاپی یا محتوای آنلاین اداره می‌شوند. در مدارس خصوصی گاهی دانش‌آموز کتاب می‌خرد، اما معمولاً خرید از طریق مدرسه انجام می‌شود.

کتاب دینی در مدارس آمریکا

مدارس دولتی: آموزش دینی یا کتاب مذهبی ندارند؛ طبق قانون اساسی، تبلیغ یا آموزش اجباری دین در مدارس دولتی ممنوع است. فقط درس‌هایی مانند «مطالعات ادیان» به شکل بی‌طرف و فرهنگی مجاز است. .
مدارس خصوصی: مدارس مذهبی مانند مسیحی، یهودی یا اسلامی کتاب دینی و کلاس تربیت مذهبی دارند؛ مثلاً تدریس انجیل یا قرآن در برنامه درسی دیده می‌شود.

مدارس چارتر: با بودجه دولتی اداره می‌شوند ولی به دلیل دریافت پول دولتی، حق آموزش دینی ندارند.

(Richard W. Riley 1998, 4)

۱۴- زمان شروع و پایان سال تحصیلی

سال تحصیلی مدارس در ایالات متحده معمولاً از اواخر آگوست (مرداد) یا اوایل سپتامبر (شهریور) شروع می‌شود و بسته به ایالت و منطقه متفاوت است. پایان سال تحصیلی اغلب در اواسط تا اواخر مه (اردیبهشت) است و در برخی موارد تا اوایل ژوئن (خرداد) ادامه دارد. پس از آن، تعطیلات تابستانی آغاز می‌شود.

در دوران تحصیل، دانش‌آموزان معمولاً با تعطیلات مختلفی روبرو هستند که به آن‌ها فرصت استراحت و تفریح می‌دهد. این تعطیلات نه تنها به دلیل مناسبت‌های ملی و مذهبی بلکه به دلایل آموزشی و اجتماعی نیز برنامه‌ریزی می‌شوند.

تابستانی: از اواخر مه تا اوایل سپتامبر برای استراحت و شرکت در برنامه‌های آموزشی یا تفریحی .

کریسمس: دو تا سه هفته در پایان دسامبر برای جشن‌ها و دیدار خانواده‌ها .

بهار: یک تا دو هفته در مارس یا آوریل برای تجدید قوا .

روز یادبود: آخرین دوشنبه مه، به یاد سربازان جان‌باخته .

روز شکرگزاری: چهارشنبه تا شنبه آخر نوامبر برای گردهمایی خانوادگی و قدردانی .

روز استقلال: چهارم ژوئیه، با برنامه‌های نمادین یا تعطیلی کوتاه .

روز کارگر: اولین دوشنبه سپتامبر، جشن کارگران و معمولاً آغاز سال تحصیلی جدید .

این تعطیلات به تقویت روابط خانوادگی و فرهنگی دانش‌آموزان و تجدید انرژی آن‌ها کمک می‌کند.

۱۵- شیوه ارزشیابی در مدارس آمریکا

ارزیابی دانش‌آموزان در آمریکا بیشتر بر اساس ارزشیابی مستمر انجام می‌شود و برخلاف بسیاری از کشورها، امتحان پایان‌سال نقشی تعیین‌کننده ندارد. این ساختار باعث می‌شود عملکرد روزانه و مشارکت مداوم دانش‌آموز اهمیت بسیار بیشتری داشته باشد.

ارزیابی مستمر: بخش عمده‌ی نمره‌ی دانش‌آموز از طریق تکالیف کلاسی، پروژه‌ها، ارائه‌ها، فعالیت‌های گروهی، کوییزهای کوتاه و میزان مشارکت فعال در کلاس به دست می‌آید. این روش به‌گونه‌ای طراحی شده که تمام سال تحصیلی معیار ارزشیابی باشد، نه فقط یک امتحان.

آزمون‌های میان‌ترم و پایان‌ترم: بسیاری از مدارس این آزمون‌ها را برگزار می‌کنند، اما اجباری نیستند و سهم آنها معمولاً بین ۱۰ تا ۳۰ درصد نمره‌ی نهایی است. به عبارت دیگر، هیچ آزمون یک‌مرحله‌ای به‌تنهایی سرنوشت دانش‌آموز را تعیین نمی‌کند.

میانگین نمرات: در دبیرستان، عملکرد تحصیلی معمولاً با GPA اندازه‌گیری می‌شود که مقیاس آن بسته به سطح درس ۴.۰ یا ۵.۰ است. این شاخص یکی از مهم‌ترین معیارها برای پذیرش دانشگاه، دریافت بورسیه و ارزشیابی پیشرفت تحصیلی محسوب می‌شود.

آزمون‌های استاندارد: آزمون‌های استاندارد بیشتر برای سنجش عملکرد سیستم آموزشی یک ایالت یا منطقه استفاده می‌شوند و معمولاً برای قبول یا رد کردن دانش‌آموز نیستند. نمونه‌ها شامل آزمون‌های ایالتی در خواندن و ریاضی و آزمون‌های سراسری مانند SAT و ACT است که البته این دو آزمون برای ورود دانشگاه هستند، نه ارزشیابی مدرسه.

ارزشیابی کیفی در مقاطع ابتدایی: در پایه‌های پایین‌تر، به‌خصوص کلاس اول و دوم، بسیاری از مدارس به‌جای نمره‌ی عددی از توصیف، سطح‌بندی استفاده می‌کنند تا تأکید بیشتری بر یادگیری تدریجی و مهارت‌های پایه داشته باشند.

سیستم نمره‌دهی در آموزش عالی آمریکا: در دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی نیز سیستم ارزشیابی عمدتاً به‌صورت حروفی انجام می‌شود. این سیستم معمولاً بر مبنای مقیاس ۴، ۵ یا ۳ طراحی شده است:

A (عالی) معادل ۴ یا ۵

C (قبولی) معادل ۲

F (مردودی) معادل ۰ یا ۰.۵

در بسیاری از دوره‌های تخصصی در مقطع ارشد و دکتری—به‌ویژه پایان‌نامه‌ها، پروژه‌های کاربردی و رشته‌های هنرهای نمایشی دانشگاه‌ها معمولاً از نمرات دقیق عددی استفاده نمی‌کنند. در عوض، ارزشیابی بر اساس سه سطح انجام می‌شود (Honors، عالی)، (Pass، قبولی)، و Fail (رد). ارزشیابی آموزش عالی در آمریکا سازوکاری غیردولتی دارد و توسط نهادهای اعتبارسنجی نظارت می‌شود کیفیت دانشگاه‌ها و برنامه‌های آموزشی حفظ شود.

مهم‌ترین تفاوت‌های ارزشیابی در ایالت‌ها:

نوع و تعداد آزمون‌های استاندارد

هر ایالت مجموعه‌ی خاصی از آزمون‌های استاندارد خود را اجرا می‌کند. برای نمونه:

کالیفرنیا از آزمون‌های استفاده می‌کند CAASPP.

تگزارس آزمون‌های را برگزار می‌کند STAAR .

نیویورک آزمون‌های معروف Regents Exam . را دارد

این آزمون‌ها از نظر دشواری، تعداد، و ساختار صددرصد با یکدیگر متفاوت‌اند.

نحوه نمردهی در آموزش خانگی آمریکا

در آموزش خانگی آمریکا، نمره‌دهی بر اساس میزان استقلال خانواده و قوانین ایالت‌ها انجام می‌شود و به سه شیوه اصلی تقسیم می‌گردد:

۱- مدل غالب (ارزیابی کیفی و مبتنی بر پیشرفت فردی): رایج‌ترین روش است و بر پیشرفت دانش‌آموز نسبت به خودش تمرکز دارد. به‌جای نمره عددی، از ژورنال‌نویسی، ثبت فعالیت‌ها، ارزیابی پروژه‌محور و مقیاس‌های توصیفی مانند «تسلط کامل» یا «در حال پیشرفت» استفاده می‌شود. این روش انعطاف‌پذیر و مناسب دانش‌آموزان تیزهوش است، اما برای سوابق رسمی اعتبار کمتری دارد مگر با روش‌های دیگر ترکیب شود.

۲- مدل مبتنی بر آزمون‌های استاندارد: در ایالت‌های سخت‌گیرتر یا برای بازگشت به مدارس و ورود به دانشگاه استفاده می‌شود. معیار، عملکرد در مقایسه با همسالان است و دانش‌آموز در آزمون‌های استاندارد سالانه یا دوسالانه شرکت می‌کند. نتایج رسمی و معتبر است، اما ممکن است عمق یادگیری و مهارت‌های خاص آموزش خانگی را نشان ندهد.

۳- مدل ترکیبی و مبتنی بر برنامه درسی: در صورت استفاده از برنامه‌های درسی آماده (خصوصی یا آنلاین) اجرا می‌شود. معیار، تکمیل مازول‌ها و نمرات سیستم آموزشی است. نمرات به‌صورت رسمی ثبت می‌شوند و اعتبار بالاتری دارند.

۱۷- میزان حقوق معلمان در آمریکا

حقوق معلمان در ایالات متحده به عوامل مختلفی بستگی دارد، از جمله ایالت، منطقه، سطح تحصیلات و تجربه. به طور کلی، میانگین حقوق سالانه معلمان در آمریکا حدود ۵۰,۰۰۰ تا ۶۰,۰۰۰ دلار است. این مبلغ می‌تواند بسته به ایالت و شرایط خاص متفاوت باشد.

اگر بخواهیم این مبلغ را به صورت ماهانه محاسبه کنیم، می‌توانیم بگوییم که میانگین حقوق معلمان حدود ۳,۲۰۰ تا ۵,۰۰۰ دلار در ماه است. این ارقام میانگین هستند و حقوق معلمان در برخی ایالت‌ها مانند کالیفرنیا یا نیویورک ممکن است بالاتر باشد، در حالی که در ایالت‌های دیگر ممکن است کمتر باشد. همچنین، معلمان با سابقه و مدارک تحصیلی بالاتر معمولاً حقوق بیشتری دریافت می‌کنند.

۱۸- انواع روش‌های نوآورانه تدریس در آمریکا

در سال‌های اخیر، نظام آموزشی آمریکا به سمت روش‌های نوآورانه و یادگیرنده‌محور حرکت کرده است. این رویکردها بر مهارت‌های قرن ۲۱ مانند تفکر انتقادی، حل مسئله، همکاری و سواد دیجیتال تأکید دارند. از مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به یادگیری مبتنی بر پروژه و مسئله، کلاس معکوس، یادگیری ترکیبی و یادگیری شخصی‌سازی‌شده اشاره کرد که مشارکت فعال دانش‌آموزان و درک عمیق‌تر مفاهیم را تقویت می‌کنند. همچنین آموزش STEM/STEAM و یادگیری اجتماعی-هیجانی نقش مهمی در آماده‌سازی دانش‌آموزان برای آینده و رشد مهارت‌های فردی و اجتماعی آن‌ها دارند.

۱۹- مسیر ورود به دانشگاه در آمریکا

ایالات متحده یکی از منعطف‌ترین و درعین‌حال رقابتی‌ترین سیستم‌های آموزش عالی جهان را دارد. برخلاف کشورهایی که تنها یک آزمون سراسری معیار ورود به دانشگاه محسوب می‌شود، در آمریکا فرآیند پذیرش دانشگاه‌ها کل‌نگرانه (Holistic) است. یعنی دانشگاه‌ها علاوه بر نمرات، به شخصیت، استعدادها، فعالیت‌ها و دستاوردهای دانش‌آموز توجه می‌کنند.

آماده‌سازی در دوران دبیرستان: عملکرد تحصیلی در دبیرستان نقش بنیادین در پذیرش دانشگاه دارد. برای افزایش شانس قبولی، دانش‌آموز باید: میانگین نمرات خود را در سطح بالا نگاه دارد (GPA).

شرکت کند تا توان علمی خود را نشان دهد AP، IB یا Honors در دوره‌های پیشرفته مانند:

و در فعالیت‌های فوق‌برنامه مانند ورزش، هنر، کار داوطلبانه و پژوهش علمی مشارکت کند.

هرچه کیفیت نمرات و تنوع فعالیت‌ها بیشتر باشد، شانس ورود به دانشگاه‌های معتبر افزایش می‌یابد.

آزمون‌های استاندارد (SAT) و (ACT)

آمریکا آزمون سراسری واحد ندارد؛ اما دو آزمون اصلی برای ورود به دانشگاه وجود دارد:

SAT تمرکز بر ریاضی، درک مطلب و نگارش

ACT شامل بخش‌های ریاضی، علوم، انگلیسی و نگارش

در سال‌های اخیر، بسیاری از دانشگاه‌ها این آزمون‌ها را اختیاری کرده‌اند همچنین می‌توان برای بسیاری از داد (SAT)، (ACT) دانشگاه‌ها بدون ارائه نمره درخواست

فرآیند اپلای: برای ارسال درخواست پذیرش، دانش‌آموز باید فرم درخواست، ریز نمرات دبیرستان، توصیه‌نامه‌ها، نمرات آزمون‌ها (در صورت وجود)، مقالات شخصی و رزومه فعالیت‌ها را آماده کند تا دانشگاه بتواند توانایی‌ها و شخصیت او را ارزیابی کند.

مدارک لازم برای اپلای در دانشگاه‌های آمریکا: مدارک اصلی برای اپلای در دانشگاه‌های آمریکا شامل ریز نمرات دبیرستان، توصیه‌نامه، مقاله شخصی، فعالیت‌های فوق برنامه و ارسال همه مدارک از طریق پلتفرم‌های آنلاین مانند Common App یا Coalition App است. این مدارک عملکرد تحصیلی، ویژگی‌های شخصیتی و مهارت‌های متقاضی را نشان می‌دهند.

۲۰- ورود به صنعت و خدمات قبل از دانشگاه در آمریکا

در آمریکا، معمولاً دانش‌آموزان قبل از ورود به دانشگاه به صورت اجباری در صنعت یا خدمات کار نمی‌کنند. اما بستگی به مسیر و نوع مدرسه یا برنامه آموزشی دارد.

مدارس عمومی و دبیرستان: دانش‌آموزان ۱۴ تا ۱۸ ساله معمولاً در دبیرستان تحصیل می‌کنند و شرکت در کار پاره‌وقت، کارآموزی یا برنامه‌های

شغلی اختیاری است. این برنامه‌ها مهارت‌های فنی و حرفه‌ای مانند آشپزی، برنامه‌نویسی یا مکانیک ارائه می‌دهند و هدف آن آماده‌سازی برای ورود به بازار کار یا تحصیلات عالی است.

کالج‌ها و دانشگاه‌ها: برای ورود به دانشگاه، سابقه کاری اجباری نیست و پذیرش معمولاً بر اساس نمرات دبیرستان، امتحانات استاندارد، فعالیت‌های فوق برنامه و توصیه‌نامه‌ها انجام می‌شود. با این حال، تجربه کاری یا کارآموزی می‌تواند به‌ویژه در رشته‌های مهندسی، تجارت و علوم کاربردی امتیاز مثبت داشته باشد.

کار در دوران دبیرستان یا تابستان: بسیاری از نوجوانان به‌صورت اختیاری کار پاره‌وقت یا تابستانی در فروشگاه‌ها، رستوران‌ها یا دفاتر محلی انجام می‌دهند تا درآمد، تجربه زندگی و مهارت‌های اجتماعی کسب کنند.

انواع روش‌های پذیرش در دانشگاه‌های آمریکا: دانشگاه‌های آمریکا از چند شیوه برای بررسی درخواست‌ها استفاده می‌کنند Regular : Decision که ارسال مدارک در زمان استاندارد و پاسخ در مارس یا آوریل است، Early Action که ارسال و دریافت پاسخ زودتر است بدون تعهد به ثبت‌نام، و Rolling Admission که مدارک به‌صورت مداوم بررسی و پاسخ سریع داده می‌شود.

هزینه‌های تحصیل در دانشگاه‌های آمریکا: هزینه تحصیل در آمریکا بستگی به نوع دانشگاه و وضعیت اقامتی دارد. دانشگاه‌های دولتی برای دانشجویان همان ایالت ارزان‌تر و برای غیرساکنان و بین‌المللی گران‌تر هستند، در حالی که دانشگاه‌های خصوصی شهریه یکسان دارند اما کمک‌هزینه‌ها و بورسیه‌های بیشتری ارائه می‌کنند. دانشگاه‌های نخبه، مانند Ivy League، شهریه بالایی دارند اما کمک‌هزینه‌های سخاوتمندانه می‌تواند هزینه تحصیل را برای دانشجویان کم‌درآمد به صفر برساند.

کمک هزینه‌ها و بورسیه‌های مالی: دانشجویان می‌توانند از کمک‌های مالی دانشگاهی (Financial Aid)، بورسیه‌های مبتنی بر شایستگی و کمک‌هزینه‌های مبتنی بر نیاز مالی برای کاهش هزینه‌ها استفاده کنند. دانشجویان بین‌المللی نیز موظفاند با ارائه مدارک مالی و تکمیل فرم‌هایی مانند CSS Profile از سوی College Board، شرایط دریافت این کمک‌ها را احراز کنند.

ساختار تحصیل در دوره کارشناسی: تحصیل در دوره کارشناسی در آمریکا معمولاً چهار سال به طول می‌انجامد؛ به‌طوری‌که دو سال نخست به دروس عمومی و پایه و دو سال پایانی به دروس تخصصی رشته اختصاص دارد. از ویژگی‌های مهم این نظام، انعطاف‌پذیری بالای آن است که به دانشجو امکان تغییر رشته، انتخاب هم‌زمان دو رشته اصلی یا گزینش یک رشته فرعی را می‌دهد.

۲۱- نتیجه گیری

نظام‌های آموزشی ایران و آمریکا با وجود هدف مشترک پرورش شهروندان توانمند، به دلیل تفاوت‌های فرهنگی، اقتصادی و سیاسی، ساختارهای متفاوتی دارند. مهم‌ترین تفاوت آن‌ها در میزان تمرکز تصمیم‌گیری آموزشی است؛ به‌طوری‌که نظام آموزشی ایران متمرکز و مبتنی بر برنامه‌های درسی و ارزشیابی سراسری است، در حالی که آموزش و پرورش آمریکا غیرمتمرکز بوده و ایالت‌ها نقش اصلی را در تعیین محتوا، بودجه و استانداردها ایفا می‌کنند.

تفاوت در شیوه تأمین بودجه نیز بر کیفیت آموزش اثرگذار است؛ در ایران محدودیت منابع و در آمریکا وابستگی به مالیات‌های محلی موجب نابرابری آموزشی شده است. همچنین ایران از چارچوب آموزشی واحد و آزمون‌محور، به‌ویژه کنکور، پیروی می‌کند، اما آمریکا با تنوع مدارس و روش‌های سنجش، بر مهارت‌آموزی و کاربرد آموزش تأکید بیشتری دارد. در مجموع، هر دو نظام در کنار نقاط قوت، با چالش‌هایی در زمینه عدالت و کیفیت آموزشی مواجه‌اند.

Reference

1. A Parent's Guide to the New York State Next Generation Learning Standards.
2. Aghazadeh, A., & Armand, M. (2025). History of education in Iran. Samt. **[In Persian]**
3. Armand, M. (2014). Education and curriculum in America.
4. Bagaee Shirreh, J. (2014). Biography, views, and memories of Mirza Hassan Rashdieh. **[In Persian]**
5. Connolly-Sporing, A., Cody, R. A., & Plucker, J. A. (2024). Gifted students learning in homeschool settings: Research and policy recommendations. *Journal of School Choice*, 18(4), 638-652. <https://doi.org/10.1080/15582159.2024.2422246>
6. Eguz, S. (2023). Contemporary education systems: The case of United States. In *The Eurasia Proceedings of Educational & Social Sciences* (Vol. 33, pp. 126-134). ISRES Publishing.
7. Lin, A. (2025). Comparative analysis of public and private secondary school education systems in the United States. *Journal of Education and Educational Policy Studies*, 3(2), 23519. <https://doi.org/10.54254/3049-7248/2025.23519>
8. National Center for Education Statistics (NCES). Report.
9. National Education Association (NEA).
10. National Institute for Early Education Research (NIEER). Report on "universal pre-K" programs.
11. Religion in the Public Schools.
12. Spring, J. (2021). *American Education* (18th ed.). Routledge.
13. Spring, J. (2021). *American Education* (20th ed.). New York: Routledge.

14. U.S. Department of Education - National Center for Education Statistics (NCES).